

Sygn. akt II Ka 301/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SSO Jerzy Pałka

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Ewa Chrzczonowska

przy udziale oskarżyciela prywatnego: S. R.

po rozpoznaniu w dniu: 22.11.2015r.

sprawy: **P. P.**

oskarżonego o popełnienie czynów z art. 216§1kk i art. 212§1kk.

z powodu apelacji: oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 19.03.2015r. w sprawie IIK 66/14

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżycielki prywatnej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za II instancję w kwocie 140zł w tym kwotę 120zł tytułem opłaty .

Sygn. akt II Ka 301/15

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że w dniu 9 października 2012 r. w Sądzie Rejonowym w Wyszku na rozprawie w sprawie II K 525/10 oraz na korytarzu sądowym pod salą nr 404 znieważył i zniesławił oskarżycielkę prywatną S. R. słowami „detektyw udowodnił zdradę żony” oraz „puszczalska”,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 19 marca 2015 r., sygn.. akt II K 66/14:

I. uniewinnił oskarżonego P. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. obciążył oskarżycielkę prywatną S. R. kosztami procesu.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zaskarżyła apelacją oskarżycielka prywatna S. R., zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności naruszenie zasady równości stron, obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów oraz interpretację wszystkich okoliczności sprawy na korzyść oskarżonego P. P. z pominięciem dowodów przeciwnych, istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia i wydania wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego i sprzecznego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego nieprzypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej;

II. obrazę procedury oraz przepisów generalnie obowiązujących w RP polegającą na tym, że warunkowo dopuszczono urlopowaną wcześniej ewidentnie chorą SSR Grażynę Przewoźną, a która prowadziła jeszcze czynności, w tym wyjazdowe w dniu 17 marca 2015 r. w sali sądowej udostępnionej przez Sąd Rejonowy w Wyszku;

III. obrazę procedury poprzez nieprzeprowadzenie badań psychiatryczno-psychologicznych (zarówno przez Sąd Rejonowy w Wyszku, jak i Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej) oskarżonego P. P..

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżycielka prywatna wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki prywatnej okazała się całkowicie bezzasadna, dlatego też nie mogła doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej.

Przed wszystkim podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, zebrał w jego toku kompletny materiał dowodowy, następnie poddał go wszechstronnej, kompleksowej ocenie, wyciągnął na jej podstawie właściwe wnioski co do oceny zachowania oskarżonego pod kątem postawionego mu przez oskarżycielkę prywatną zarzutu zniesławienia i znieważenia, wydane zaś na tej podstawie rozstrzygnięcie w sposób pełny, jednoznaczny i w zgodzie z wymogami zawartymi w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. uzasadnił.

Nietrafne są zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia prawa procesowego mającego się przejawiać w braniu udziału w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej, przekroczeniu przez Sąd I instancji swobodnej oceny dowodów, braku obiektywizmu, czy wreszcie nieprzeprowadzeniu badań psychiatryczno-psychologicznych oskarżonego P. P..

W zakresie podnoszonego przez apelującą zarzutu, iżby przewodnicząca składu orzekającego nie posiadała uprawnień do orzekania w przedmiotowej sprawie z uwagi na przejście w stan spoczynku (punkt II apelacji), wskazać należy, iż SSR Grażyna Przewoźna rzeczywiście w marcu br. przeszła w stan spoczynku, niemniej nastąpiło to dopiero w dniu 31 marca 2015 r., zaś wyrok w niniejszej sprawie zapadł w dniu 19 marca 2015 r. Tym samym przez cały okres trwania przedmiotowego procesu SSR Grażyna Przewoźna była uprawniona do przewodniczenia składowi orzekającemu i nie można mówić o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu dowolnej oceny dowodów, a więc naruszenia art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, iż zgodnie z tą zasadą organ postępowania kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom apelującej, w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc w zgodzie z przepisami postępowania kompletny i pełny materiał dowodowy, niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Sąd I instancji dokonał również wszechstronnej, rzetelnej, prawidłowej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uwzględniając zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się do twierdzeń skarżącej, iżby Sąd I instancji dokonał oceny materiału dowodowego nieodpowiadającej kryteriom rzetelnej oceny opartej na zasadach prawidłowego rozumowania, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, a także przeprowadził ją w sposób jednostronny i nieobiektywny uwzględniający jedynie okoliczności świadczące na korzyść oskarżonego, a przez to pominał dowody świadczące na jego niekorzyść należy wskazać, że zaoferowana w tym zakresie argumentacja jest nieprzekonywująca. Nie ma racji skarżąca wskazując, iż Sąd meriti

niezasadnie odmówił waloru wiarygodności składanym przez nią i jej partnera zeznaniom, natomiast wyjaśnienia oskarżonego P. P. uznał za wiarygodne. Wskazać należy, iż Sąd merytoryczny z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k. ocenił zeznania ww. świadków, co znalazło odzwierciedlenie w poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji wskazał w szczególności, dlaczego zeznania oskarżycielki prywatnej oraz K. Z. uznał za niewiarygodne, zaś Sąd Odwoławczy ocenę tę w całości podziela. Zgodzić należy się z Sądem meriti, iż zeznania K. Z. oraz S. R. w świetle treści protokołu rozprawy z dnia 9 października 2012 r. w sprawie II K 525/10, na której to rzekomo oskarżony miał znieważyć i zniesławić oskarżycielkę prywatną słowami „detektyw udowodnił zdradę żony”, nie są wiarygodne. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, iż protokół nie zawiera określeń wskazanych przez oskarżycielkę prywatną, przy czym jak zauważył Sąd Rejonowy, protokół ten nie był ani prostowany, ani też uzupełniany. Brak jest tym samym jakichkolwiek rzetelnych i obiektywnych dowodów potwierdzających tezy ferowane przez oskarżycielkę prywatną. Prawidłowa była także konstatacja Sądu Rejonowego w zakresie odmowy przyznania waloru wiarygodności zeznaniom K. Z. oraz oskarżycielki prywatnej w odniesieniu do opisywanego przez nich zdarzenia, mającego mieć miejsce przed salą sądową nr 404 w Sądzie Rejonowym w Wyszkowie, podczas którego oskarżony miał znieważyć i zniesławić oskarżycielkę słowami „puszczalska”. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżycielka prywatna, a także główny świadek oskarżenia, będący obecnym partnerem oskarżycielki prywatnej, pozostają w konflikcie z oskarżonym. W zaistniałej sytuacji Sąd zobowiązany był do wnikliwej analizy zeznań ww. osób, wyjaśnień oskarżonego, a także pozostałych świadków w celu ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia. Sąd Rejonowy kierując się wskazaniem zawartym w art. 7 k.p.k. prawidłowo uznał, iż zeznania S. R. oraz K. Z. opisujące sytuację pod salą nr 404 w Sądzie Rejonowym w Wyszkowie w dniu 9 października 2012 r., nieoparte żadnym obiektywnym materiałem dowodowym, nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, zaś Sąd Odwoławczy cenę tę w całości podziela.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy, wbrew wywodom skarżącej, poparł swoje rozstrzygnięcie wnikliwą oceną materiału dowodowego. Taka ocena materiału dowodowego jest w całej rozciągłości uprawniona, gdyż nie można uznać ją za dowolną. Jest ona na pewno swobodna, a nie jak zarzucała apelująca, dowolna i do takiej oceny Sąd I instancji był w pełni uprawniony. Twierdzenia autorki skargi apelacyjnej, iż ta ocena miałaby być dowolna, przekraczająca granice swobodnej analizy, są w ocenie Sądu Odwoławczego tylko pustą, nie zawierającą jakichkolwiek argumentów, polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Zarówno z treści zarzutów skargi jak i jej uzasadnienia nie wynika w czym miałyby się bowiem przejawiać owo przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Całe uzasadnienie apelacji sprowadza się natomiast do ponownej własnej oceny prawnej zachowania oskarżonego. Jednakże zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów nie może opierać się tylko na tym, że Sąd I instancji nie przyjął wersji ferowanej przez oskarżycielkę prywatną. Organ orzekający w pierwszej instancji musi patrzeć na sprawę całościowo, brać pod uwagę wszystkie wersje wydarzeń, na chłodno, w pełni obiektywnie i bez jakichkolwiek emocji je ocenić, następnie wyciągnąć z całości materiału obiektywny, czyli zgodny z prawdą obraz przebiegu wypadków.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd meriti statuowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, należy wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez Sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania ww. zasady. Podobnie odmówienie wiary zeznaniom określonych świadków, czy też wyjaśnieniom oskarżonego nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu. Wskazać należy, iż zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie poglądem, „wyrażona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt II AKa 98/12). W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia zasady wyrażonej w art. 4 k.p.k. Stanowisko tego sądu, wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Sformułowany w punkcie III apelacji zarzut nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy badania psychiatrycznego oskarżonego P. P. jest całkowicie bezzasadny. Ustalone bowiem w sprawie warunki osobiste oskarżonego nie miały takiej wymowy, by –niejako automatycznie – rodzić wątpliwości co do jego poczytalności. W takiej sytuacji wyżej wyartykułowany zarzut nie mógł być skuteczny. Skoro bowiem ustalone okoliczności charakteryzujące warunki osobiste oskarżonego P. P. nie rodziły wątpliwości co do jego poczytalności, przeto nie mogły samoistnie nakładać obowiązku działania z urzędu zmierzającego do zbadania tego stanu przez biegłych lekarzy psychiatrów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy ostatecznie nie znalazł żadnych podstaw do uznania wniesionej w niniejszej sprawie apelacji za zasadną. Sąd Okręgowy nie dopatrył się także żadnych innych przyczyn przemawiających za uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze i opisanych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Zaskarżony wyrok należało więc zgodnie z treścią art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152).

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.